

INHOUD

De dodo en de domineeszoon <i>Johan Klein Haneveld</i>	9
Gilberts oor <i>Hay van den Munckhof</i>	17
Pop <i>Paul Christaan Smis</i>	27
In de schaduw van Drie Kronen <i>Thomas Lindblad</i>	33
Sneeuw in Vietnam <i>Anouk Bosch</i>	41
Op de klei <i>Anton Hoexum</i>	51
Coriovallum <i>Killian McNeil</i>	59
Tussen tijden van vlaggen <i>Doortje Stam</i>	69
De pastoor en de leviathan <i>Johan Klein Haneveld</i>	77
Het teken van Anubis <i>Iris Versluis</i>	87

Hisse <i>Hay van den Munckhof</i>	99
Prinses Paulientje <i>Paul Christiaan Smis</i>	111
Zoete zonde <i>Debby Willems</i>	123
De laatste dag <i>Liang de Beer</i>	135
Een bitter einde <i>Anneke Scholtens</i>	143
Claire obscure <i>Annette Rijsdam</i>	155
De nacht van Bonifatius <i>Mathijs van der Loo</i>	167
Matteo's eerste marktdag <i>Sandrine van der Velde</i>	177
Hemels eten, hels leven <i>Sandrine van der Velde</i>	189
De herbergier <i>Paul Christiaan Smis</i>	203

De dodo en de domineeszoon

Johan Klein Haneveld

OXFORD, 1862

‘Do... Do... Dodgson’, zei de jonge man stotterend, nadat ik me aan hem had voorgesteld. Er was een rimpel boven zijn ogen verschenen en zijn mond was een ogenblik vertrokken tot een bijna karikaturale grimas. ‘Charles Do... Dodgson. Hoe maakt u het?’

Hij reikte mij zijn hand aan. Ik schudde hem – hij had geen heel stevige grip – en knikte. ‘Prima. En u?’

Hij aarzelde, alsof hij me niet goed had begrepen. Toen knikte hij, nauwelijks waarneembaar. ‘Hetzelfde.’

Het licht, wit en fel, viel van achteren op zijn wat vettige, bruine haar, dat in krullen over zijn oren hing, en ik kon niet zien of hij nou grijze of blauwe ogen had. Zijn hangende oogleden gaven hem een bijna lodderige uitdrukking, alsof hij elk moment kon wegdromen. Hij had een jongensachtig voorkomen vanwege zijn lange gezicht en gladde kin. Het idee werd versterkt door zijn slanke, bijna magere postuur, alsof hij nog maar even de kinderjaren ontgroeid was. Zijn kleding was echter met die uitstraling in tegenspraak. Ernstig zwart, een driedelig pak, met een zwarte strik onder zijn kin. Hij leunde met zijn linkerhand op een stok met een zilveren knop. Ik had hem niet zien lopen, dus het was niet duidelijk of hij hem ook echt nodig had.

Hij glimlachte flauw en wees naar zijn rechteroor. ‘Ik hoor maar de helft van wat u zegt. Hopelijk de belangrijke helft.’